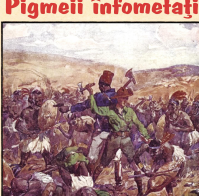

Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 53 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Pigmeii înfometaţi

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

In acest număr

se găseşte cuponul No. 10 cu care s'a inchis seria pentru tragerea premiului de

10.000 Lei

Cupoanele împreună cu dezlegarea jocului se vor trimite până la 20 Octombrie a. c.

Numerile în cari s'au publicat această serie de cupoane se pot procura de la toţi vânzătorii de ziare începând de la No. 44 la 53.

Citiţi

ULTIMELE NOUTAŢI APARUTE IN EDITURA ZIARULUI „UNIVERSUL"

DIVERSE INSEMNARI

de I. SUCHIANU . . . . Lei 40

ICOANE DUNARENE

de MIHAIL TICAN RUMANO . . . Lei 75

DESPOT VODA

de C. GANEA . . . . Lei 80

BIBLIOTECA PUNCĂREA EMIL PERSONALĂ

BIBLIOTECA PUNCĂREA EMIL PERSONALĂ

PIGMEII INFOMETAȚI

CAPITOLUL I.

CORABIA TORPILATA

Raimondo, Marius, Jean Bart și Zomba nu puteau să-și aducă aminte în ce chip scăpaseră din prăpastia cascadei fără fund spre a ajunge la vărsarea Tigrului în golful Persic.

Când căpitanul corăbiei Gironda reuși să-i interogheze, nu putură să dea nici un fel de răspuns.

Fură lăsați liniștiți și rămaseră câteva săptămâni în pat, în care timp își refăcură vechea lor forță fizică atât de încercată în ultima aventură care era să-i coste viața.

Corabia, cu trei catarge, sbura repede împinsă de vânt. Avea însărcinarea — medicul de pe bord informă pe cercetași — să ravitailze un oarecare torpilor care încrucișa prin acele paragini și care avea destinație Aden.

Trebuia deci, după ce traversa golful Persic, să coboare marea de Oman, spre sud-vest și să intre în golful de Aden. Dar vânturile fură contrarii. Când voi să intre în port o furtună sili corabia să fugă mai spre sud și mai spre est.

In depărtare, în ceață, se vedea, insula Socotora; comandantul, ofițeri și marinarii erau destul de nervoși fiind că de mai bine de o lună, navigau fără escală.

In cele din urmă timpul se calmă. Vântul, suflând dela sud-est, împingea corabia spre golful Aden.

Cei trei cercetași și Zomba, în vremea aceasta, erau complet restabiliți de cele ce pătiseră. Lucrau pe bord la rând cu marinarii și învățaseră la perfecție toate manevrele, pe care în parte le mai cunoșteau; căpitanul și ofițerii le îngăduiau să facă pe rând la cârmă și de quart.

Dacă s'ar fi găsit singuri pe acea navă, pe mare, ar fi putut-o conduce de minune.

Totul mergea bine și toți erau bine dispuși, când deodată, într'o zi, sentinela semnală un obiect care fu repede identificat cu un periscop de submarin.

Fură date imediat ordinele nesesare. O luptă pe viață și pe moarte avea să se dea în curând.

Dintr'un minut într'altul toți de pe vapor așteptau să fie torpilați.

Nu așteptară mult. Prima salvă de tun pe care o trase Gironda avu ca efect imediata afundare a submarinului, toți însă ședeau într'o îngrozitoare așteptare.

De odată se văzu la suprafața apei un fel de fâșie spumegândă care se îndrepta cu foarte mare iuțeală spre corabie.

— Torpila! — strigară toți din toate părțile.

Cum puteau să se apere? Nu era nici un mijloc. Nu puteau nici să atace pe perfidul dușman care stătea ascuns în apă.

Brusc o lovitură surdă făcu să se clatine corabia. Imediat după aceia o imensă coloană de apă se ridică, amestecată cu sfărâmături de lemn și fier.

Gironda lovită în plin se rupsese în două.

Naufragiul dură câteva minute. Cele două jumătăți se scufundară într'o prăpastie de apă, în mijlocul urletelor, strigătelor și blestemelor. Câteva minute în urmă pe mare pluteau câteva rămășițe de care se agățau disperați puțini oameni. Submarinul dispăruse.

Cei trei cercetași și Zomba se găseau, în clipa torpilării, în partea dinapoi a corabiei. Fură asvârliți în apă, și înotară din toate puterile spre a se îndepărta de locul dezastrului.

Găsiră un mare fragment de punte de lemn care forma o bună plută, pe care se suiră imediat așteptând evenimentele.

Văzură, fără să le poată veni în ajutor, pe nenorociții mateloți de pe Gironda, care se înecară unul câte unul, sleiți de puteri.

Pe plută nu mai era nici un loc. Nici provizii nu aveau. Și erau complet epuizați de sforțările ce le făcuseră să poată ajunge pluta salvatoare.

Un curent destul de tare îi trase departe în mare și curând se găsiră singuri, fără provizii, fără apă de băut.

Nu aveau decât avantagiul că erau bine îmbrăcați. Își pierduseră pălăriile și trebuiră să stea cu capul gol sub un soare arzător fără un pic de nor. Numai Zomba avea o cască colonială în cap.

Toată ziua cercetară orizontul. Dar nu văzură nici o pânză, nici o urmă de fum care să arate vre-o navă.

Către seară Zomba cu un ac de siguranță pe care îl găsi în haină și cu un pic de sfoară fabrică o undiță, în care puse un fragment de fular roșu, reușind să prindă câțiva pești. Nici vorbă nu era de făcut foc pentru a-i frige, așa că tinerii trebuiră, cu toată scârba, să se resemneze să-i mănânce cruzi.

Noaptea se lăsă peste ei, învăluindu-i cu tristeță și întunericul ei. Ce vor face mâine? Erau prea curagioși și prea înțelepți ca să se gândească în aceste momente. Marea era calmă, pluta ținea bine, și nici un val nu-i amenința.

Se strânseră unul în altul, în mijlocul plutei, unde era locul mai uscat și dormiră frânți de oboseală.

Se mai găsiră și altă dată pierduți în plină mare, fără nici un fel de provizii și cu toate acestea destinul îi salvase rezervându-i pentru alte aventuri și mai grele ce le mai era sortit să întâmpine.

CAPITOLUL II.

BRIKUL PIRAT

Brusc, cei trei cercetași și Zomba fură deșteptați de o puternică sguduitură, se simțiră aruncați în aer, apoi căzură în apă și văzură o navă cum trecea peste capul lor.

Urlară, se sbătură în valurile spumegânde.

Un vas cu pânze le isbise pluta aruncându-i în mare.

Doi oameni care ședeau la proră chemară pe căpitan și îi spuseră cele întâmplate nîtrebându-l dacă trebue să salveze pe naufragiați.

Căpitanul, Burlach, consimți, dar primul ofițer, un oare care Krigsun, interveni în sens negativ.

Ii dăduseră acestuia porecla de Ursul alb, nu numai din pricina caracterului său feroce dar și din cauza părului și mustăților pe care le avea albe, cu toate că era încă tânăr, abia atingând patruzeci de ani.

Acest Krigsun, veșnic nesupus, se opuse:

— Nici nu mă gândesc! Aștia trebue să fi scăpat din vre-o torpilare și dacă submarinul cu pricina e prin apropiere, vai de noi! Să ne asigurăm pielea și să o ștergem de pe aci, mai ales că vântul nu e favorabil.

Ursul Alb avea o mare influență asupra lui Burlach, om rău, dar timid și vecinic nehotărît.

Căpitanul era să adere la părerea ajutorului său, când un alt ofițer Rottman se ridică împotriva lui Krigsun.

Deși acesta îi era superior, încurajat și de alți marinari care îl îndemnaseră, încercă să convingă pe căpitan:

— Noi suntem pirați, dar nu suntem sălbateci! —

strigă — Ești prea slab să cedezi la propunerile acestui individ. Sunt naufragiați și avem datoria să-i salvăm!

Se înțelege că acești oameni nu cunoșteau disciplina. Erau pe un brik echipat de un armator aventurier, pirat de mare, profitând de confuzia ce știa s'o producă arborând diferite drapele la catarg.

Acest aventurier primse pe vasul său oameni de diferite naționalități, dezertori germani, delicvenți olandezi sau danezi, oameni certați cu justiția și morala.

Printre ei erau unii cu sentimente de omenie; aceștia erau constrânși de o greșală militară să se expatrieze și care nu mai puteau să-și refacă o viață onestă.

Deci Rottman convinse pe Burlach să nu asculte pe Ursul Alb care se retrase furios, dar fără să murmure, de oarece Rottman era dotat cu o putere extraordinară.

Rozându-și frâul, Ursul Alb întoarse spatele în timp ce căpitanul se înapoia în cabina sa.

Rottman alergă la pupă, apucă roata de cârmă, manevră singur și ajutat de câțiva marinari care bombăneau, întoarce corabia.

Dar trecuse câtva timp și naufragiații avuseseră nevoie mare de ajutor.

Rottman puse o barcă pe apă și sări înăuntru cu alți doi marinari.

— Un om, colo! — strigă ofițerul.

Un om era într'adevăr agățat de armătura de fier a corabiei și corpul îi era lovit la fiecare săltătură a navei.

Rottman, după multă sforțare reuși să apuse corpul acela prins într'o poziție așa de ciudată. Era Raimondo.

Iată ce se întâmplase. Un lanț care atârna în jos se desprinse.

Trecând pe sub navă, Raimondo se prinsese de el cu hainele.

Când acesta fu adus pe bord, Rottman reluă căutarea. Descoperi o bucată de plută și unul din marinari îi spuse:

— Aud strigăte de ajutor, colo, la dreapta!

Traseră cu urechea. In cele din urmă găsiră agățați cu disperare de acel lemn un tânăr alb si unul negru. Fură trasi în salupă.

Atunci, nemai auzind nimic și crezând că pluta nu avusese dela început decât trei oameni, Rottman și oamenii săi se suiră pe bordul corăbiei și șalupa fu pusă la loc.

Raimondo, Jean Bart și Zomba fură transportați în cabina lui Rottman care le dădu primele îngrijiri. Toți trei deschiseră ochii odată.

— Unde suntem? — întrebă Raimondo.

— Pe bordul brikului Stella, din Anvers, unde eu sunt ofițer secund.

— Dar Marius?

— Cum? Erați patru?

— Sigur!

— Blestem! Tovarășul vostru e pierdut. E un sfert de oră de când v'am scos din apă; de atunci Stella și-a continuat drumul și cu vântul ăsta din spate e departe acum de locul naufragiului.

— Ah! — gemu Jean Bart, în timp ce Raimondo plângea ca un copil, iar Zomba își smulgea părul și se bătea cu pumnii în cap.

Dar în acel moment se întâmplă un lucru groaznic și neașteptat.

Ușa cabinei se deschise și Krigsun apăru cu o secură în mână urlând.

— Burlach e mort! E rândul tău, Rottman!

Și înainte ca acesta, stupefăcut, să se poate apăra, Ursul Alb îi sfărâmă capul cu o lovitură de secură.

Raimond, Jean Bart și Zomba voiră să se ridice și să sară pe agresor, dar patru marinari care urmau pe Krigsun se aruncară asupra lor și îi legară.

Legat de catarg, zăcea Burlach cu o adâncă tăetură la gât de unde se scurgea în valuri, sângele.

Krigsun rânjea cu bucurie feroce. Apărură șapte marinari armați cu puști.

Marinarii rebeli se suiră pe covertă: capacul era închis. Se aliniară și Ursul Alb strigă în jos:

— Auziți voi de colo? Ieșiți unul câte unul.

Ceilalți marinari care erau de partea lui Rottman, fuseseră închiși de complotiștii lui Krigsun.

Câteva minute nici unul nu se mișcă.

In cele din urmă, chepengul se desăchise și un om apăru rugând pe Ursul Alb să nu-l ucidă.

Acesta îi răspunse cu o lovitură în frunte. Unul din răsculați apucă pe nenorocit și îl asvârli în mare.

Auzind cele întâmplate ceilalți refuzară să iasă.

Ursul Alb urlă:

— Așa? Atunci o să vă afumăm ca pe niște vulpi!

Acest lucru trebue să-i fi exasperat de oarece nenorociții încercară o eșire în massă; pentru un moment cercetașii crezură că aceștia vor putea înfrânge fiarele turbate. Dar răsculați isbutiră să oprească atacul și închiseră capacul după ce apucaseră să iasă șase. Aceștia, de altfel fără arme, fură masacrați până la unul.

Apoi, știind că cei rămași nu erau destul de numeroși spre a le rezista, răsculații deschiseră capacul și năvăliră înăuntru. Nenorociții fură legați, târâți pe punte și uciși fără milă.

Raimondo, Jean Bart și Zomba erau de acum resemnați să sufere aceiaș soartă. De altfel, convinși de moartea lui Marius, le părea bine să moară și ei.

Dar, desgustați sau obosiți de sinistra lor ocupație, banditii îi cruțară împreună cu alți patru prizonieri, găsiți într'un ascunziș. Ii lăsară pe toți pe provă, culcați pe punte, legați.

— Acum — urlă Krigsun cu o voce de om beat — eu sunt căpitanul Ursul Alb!

„Să vă supuneți, sau vai de voi!“

Un marinar se duse de aduse rom și banda de asasini se îmbătă până la amiază.

Apoi Ursul Alb strigă bucătarului:

— Iți dau pe negrul ăsta ca ajutor! Desleagă-l și ia-l de aci. Dacă protestează, scapă-te de el cum vei crede mai bine!

Apoi întorcându-se spre altul:

— Fritz! te fac ajutorul meu. Ia pe tânărul ăsta ca servitor. Eu iau pe celalt.

Era vorba de Raimondo și Jean Bart. Fritz, un marinar înalt și cu o înfățișare mai cumsecade, deslegă pe băieți și le zise în nemțește:

— Ridicați-vă, băeți!

Aceștia se ridicară. Se uitară triști la Zomba și Jean Bart murmură:

— Mai bine muream, de vreme ce Marius nu mai e!

— Și eu!

Dar Zomba, care îi privea și îi auzi, avu un suras pe care cercetașii î-l cunoșteau bine și care fu pentru ei o rază de speranță!

Pricepură imediat, după acel zâmbet că Marius trăia și că Zomba știa unde e! Dar cum?

Unde era Marius?

Negrul se apropie de Raimondo ca și acum l-ar fi îmbrățișat și îi spuse încet, la ureche:

— Marius trăește. E pe bord. Eu văd pe Marius.

Inainte de a-și reveni din mirare, fu luat de Fritz, împreună cu Jean Bart și dus în odaia marinarilor.

Aci, Fritz, le arătă două culcușuri și le zise mai politicos de cât s'ar fi așteptat tinerii:

— Culcați-vă si odihniți-vă. Și dacă țineți la viață, nu vă înapoiați pe punte până nu vin eu să vă caut.

Ce doi tineri rămaseră singuri și cu o nespusă emoție Romanul spuse Ligurului vorbele lui Zomba.

CAPITOLUL III.

MARIUS ACTIVEAZA

Cum şi când văzuse Zomba pe Marius? Să ne înapoiem puţin la momentul ciocnirei plutei cu brikul.

Auncat şi el în mare, Marius nu-şi pierdu prezenţa de spirit. Se lasă târât de valuri care îl duceau spre corabie.

— Dacă m'aş putea agăţa de vre-o frânghie!

Văzu de odat[illegible] de fier fixate de corabie de sus până jos.

— Sunt scăpat!

Cu braţele şi picioarele, făcu o sforţare şi se prinse de un fier.

— Numai dacă ceilalţi vor fi scăpat!

Un val îl isbi cu capul de corabie şi era cât pe aci să-şi piardă cunoştinţa.

— Dacă leşin, sunt pierdut!

Fă cu o sforţare şi se sui mai sus frângându-se în două peste fier; cel puţin numai risca să cadă în apă.

Rămase aşa, zăpăcit, ameţit fără să poată face o mişcare. Cât timp trecu aşa? Nu putu să-şi dea seama decât mai târziu. Când îşi veni bine în fire, brikul alerga cu iuţeală pe valuri.

De odată auzi, venind de pe punte, urlete de durere, strigăte şi detunături.

— Oh! Oh! ce dracu se întâmplă acolo sus?

Căută să se desprindă din poziţia în care înţepenise şi să se caţăre sus.

Dar de abia fu cu ochi la nivelul punţii că se opri îngrozit; era tocmai momentul când revoltaţii ucideau pe marinarii eşiţi pe punte. Văzu pe Raimondo, Jean Bart şi Zomba legaţi.

— Echipajul s'a revoltat! Dacă mă văd, sunt pierdut.

Se lasă jos şi văzu o trapă deschisă.

— Mă voi ascunde aci, mă voi arma şi voi căuta să viu în ajutorul celorlalţi.

Atunci fu văzut de Zomba care se feri să facă cel mai mic gest.

Când văzu că amici săi fură lăsaţi liberi, mai răsuflă puţin.

— Bun! acum trebue să stau ascuns şi să vorbesc cu ei; poate vom putea reuşi, noi patru, să punem mâna pe corabie.

Umblă prin nişte stive întunecoase şi se afundă din ce în ce spre prova unde văzuse că Fritz dusese pe Raimondo şi pe Jean Bart.

— Camera echipagiului — gândi el — trebue să fie înainte.

Pipăind prin întuneric ajunse la un perete. Pe o gură mică văzu pe Raimondo şi Jean Bart. Bătu de trei ori în perete. Nici unul nu se mişcă. Mai bătu odată. Atunci Raimondo se ridică în coate şi privi spre petere. Marius puse gura la mica găurice şi chemă încet:

— Raimondo! Jean Bart!

— Oh! făcu Raimondo cu ochii plini de fericire.

— E Marius!

— Tu. Ce bine! Marius, unde eşti?

— In fundul corabiei, dincolo de peretele de care vă sprijiniţi voi.

— Nu eşti rănit?

— Nu! vă voi povesti eu. Acum e vorba de altceva. Mi-am pierdut cuţitul meu. Voi aveţi unul?

Se căutară în buzunare şi ziseră:

— Da.

— Bine. Atunci încercaţi să-mi faceţi o trecere la voi.

— Bine!

— Lucraţi. Eu dorm puţin, fiindcă nu mai pot.

Marius, frânt de oboseală, se aşeză într'un loc şi căzu într'un somn adânc.

Ceilalţi doi se puseră pe lucru. Incepură prin a scobi lemnul în așa chip încât să nu lase urmă și să fie văzut de cine ar fi intra în cameră. Dar nimeni nu-i deranje toată ziua.

Pirații se instalaseră în cabinele celor uciși, băură, fumară și petrecură în cântece și glume. Marea era calmă ș vântul umfla bine pânzele brikplui.

Cercetașii putură lucra în liniște chiar și o parte din noapte, la lumina unui felinar cu ulei. In zori nu erau prea obosiți de oarece lucraseră și se odihniseră cu rândul.

Putură ridica capacul făcut în perete și văzură pe Marius adormit. Il deșteptară cu drag și își povestiră peripețiile avute.

— Trebue să ne înapoiem la noi! observă Raimondo.

— De sigur. E imposibil ca Fritz să nu vie. Eri seară masa a fost cam slabă.

— Cred și eu! zise Marius care nu mâncase de atâte ore.

— Ți-am păstrat ceva și ție, na, ia! Raimondo îi dădu o bucată de pâine uscată și doi cartofi fierți.

Marus le devoră apoi împinse pe amici să iasă din ascunzătoare. Aceștia eșiră, puseră la loc capacul și spre a-l ascunde agățară acolo o haină.

Atunci apăru Fritz cu o bucată de slănină și pâine. S așeză pe un culcuș vecin și începu să vorbească.

Răspundea destul de bine voitor cerctașilor, într'o italiană rudimentară. Le spuse că Zomba o ducea bine la bucătărie. Se vedea că piratul vrea să se ia bine cu dânșii In ce scop?

Marius care vedea și auzea totul începu și el să spere că Fritz putea să devină un aliat și când acesta plecă el comunică ideia amicilor care găsiră și ei că așa păreau lucrurile.

La amiazi, Fritz se înapoie. Aducea un vas cu mâncare caldă, cartofi copți și apă. Când plecă, Marius împărți mâncarea celor doi.

Seara, Raimondo și Jean Bart făcură din niște pături și lână un fel de saltea pentru Marius.

Noaptea trecu liniștită și toți trei dormiră un somn adânc.

A doua zi, la prânz, Fritz scoborî iară. Părea bine dispus.

Dădu voe cercetașilor să iasă pe punte.

Câte-și trei se urcară sus.

După patru ore putură să vorbească cu Marius, căruia și aduseră ceva de mâncare. Apoi îi comunicară știri:

— Avem permisa să circulăm peste tot. Zomba e bine și i-am spus unde ești. Căpitanul Ursul Alb vrea să continue pirateria dar nu toți împărtășesc părerea sa.

Fritz vrea să facă brikul vas comercial între porturile Africei ecuatoriale și Zanzibar.

— Câți avem de partea noastră? întrebă Marius.

Sunt patrusprezece pe bord. Ursul Alb are șase credincioși. Fritz cu doi marinari ar fi cu noi. Deci partida e egală.

— Izbânda îmi pare sigură! — zise Marius.

— Cred și eu — afirmă Raimondo. Când voi crede momentul potrivit voi vorbi de tine lui Fritz.

Noaptea și a doua zi avură furtună și Marius nu-și putu vedea pe amici acupați probabil, cu manevrele pânzelor.

O altă noapte trecu așa.

In cele din urmă, dimineața intrară jos Raimondo, Jean Bart și Fritz.

Cum Romanul desfăcea capacul Milanezul înțelese că Fritz fusese pus în curent cu secretul lor. Intr'adevăr acesta întinse mâna lui Marius.

— Fi bine venit. Am auzit de voi și de isprăvile voastre. Vrem să punem mâna pe brik și să ne punem de acord cu Zomba.

— Bine, dar eu pun o condiție, zise Marius.

— Care?

— Că ne veți debarca, pe noi trei și Zomba, în cel mai apropiat port.

— Cu plăcere! Vă voi debarca chiar la Zanzibar.

— Ce naționalitate sunteți? — nitrebă iar Marius.

— Sunt danez și vasul poate purta pavilion danez. Avem documente întărite la Anvers, care pot dovedi ceeace vă spun.

— Fritz e numele d-tale?

— Nu.

Și ofițerul întoarse capul. Cercetașii nu mai insistară. Cum furtuna era în toiul ei, toți alergară să-și vadă de treabă.

Fritz coborî după câtva timp și comunică lui Marius că circumstanțele păreau favorabile pentru lovitură și că Zomba, prevenit, aștepta un semnal.

Raimondo expuse un plan.

— De! — făcu Marius. Nu prea îmi pare sigur. Mi-ați spus că un marinar care s'a certat cu căpitanul a murit eri în convulsiuni grozave. De sigur că l-a otrăvit!

— E adevărat — zise Raimondo.

— Ei bine, cadavrul marinarului e pe punte, nu e așa? Așteaptă să se liniștească furtuna și o să-l arunce în mare. E păzit de un marinar Edgar, care nu ne poate fi credincios, zise Fritz.

— Trebue să îndepărtăm de acolo pe Edgar — zise Raimondo.

— Perfect, — zise Marius. Eu mă voi deghiza cu hainele mortului, mă voi grima pe față spre a semăna cu el și voi apărea așa, în mijlocul chefuitorilor amețiți. Știți ce superstițioși sunt marinarii mai ales pe furtuna asta. Când vor vedea mortul înviat, venind spre ei, vor fi stupefăcuți și vom putea pune mâna pe ei!

Fritz aprobă planul lui Marius.

— Vreți să vă scăpați de Edgar? zise el?

— Da!

Fritz sări pe punte și se apropie binișor de Edgar care păru bucuros să mai vadă un om în infernul acela.

Brusc ofițerul îl apucă de gât, îl strânse și înainte ca acesta să fi scos un țipăt, care ar fi fost de altminteri acoperit de urletul furtuni, îl aruncă în mare unde dispăru în valurile înebunite.

Deghizarea se făcu repede și era minunată mai ales după ce Fritz îi schimbă figura trăgându-i cu vopsea roșie marea cicatrice ce o avea mortul și îngălbenindu-i cu un praf obrajii.

Când la lumina felinarului, Marius se uită în oglindă, se dădu înapoi îngrozit crezând că vede pe marinarul mort și descompus de otravă.

Eșiră repede pe punte. Cercetașii văzură că nu ar fi putut aplica primul plan, adică să atace pe firați fățiș, de oarece aceștia erau bine înarmați.

Fritz, Raimondo și Jean Bart intrară în camera unde căpitanul și acoliții săi beau și chefuiau.

Ursul Alb primi pe noui veniți cu o prefăcută cordialitate. Le oferi un pahar de rom. Aceștia îl băură și conversația începu.

Ursul Alb zise:

— Eu aș spune că trebue să vizităm insulele centrale ale Pacificului. Am putea face mulți sclavi, care ar lucra pentru noi; poate punem mâna și pe vre-un vapor comercial. Vindem prada și împărțim câștigul ceeace va permite apoi să lucrăm fiecare pe cont propriu.

— Bună idee! — zise Fritz tare. Dar vă faceți socotelile fără vasul fantomă!

La aceste cuvinte bandiții avură un fior și se priviră unii pe alții.

In inima acestor marinari inculți, legenda vasului fantomă e totdeauna vie. E vasul misterios care apare dintre nori, de odată, în timpul marilor furtuni. E populat de ființe diabolice, care capturează orice vas le iese în cale, ucizând, în mii de torturi pe marinari și scufundând corăbiile...

— Am văzut eu odată acest vas fantomă zise Fritz, în mările Nordului și n'am scăpat de cât aruncându-mă în mare, înotând spre niște stânci de unde am asistat la oribila vedenie....

— L'ai văzut? — și vocea Ursului Alb tremura de groază.

— Cum te văd! — răspunse Fritz.

— Și cum e? — întrebă un marinar galben de frică.

Fritz începu o descriere fantastică care îngrozea din ce în ce pe brutele acelea deja pradă alcoolului.

De odată Fritz se întrerupse și zise cu o voce lugubră:

— Cadavrul lui Herman e tot sus pe punte? Știți că mirosul de mort atrage vasul fantomă!

Ursul Alb se făcuse ca varul și dinții îi clănțăneau în gură.

Fritz se întoarse spre el:

— Ai face bine, căpitane, să arunci cadavrul în mare; e prea mare pericolul.

Atunci Fritz înțelese că venise momentul. Se uită la Raimondo. Aecsta scoase batista și își suflă tare nasul. Era semnalul.

Ușa se deschise brusc, de afară, și Marius intră cu pași înceți.

Efectul fu extraordinar. Sgomotul ușei sculase în picioare pe marinari; aspectul celui ce înainta și pe care toți îl credea spectrul lui Hermann, îi îngheță pe toți, îngălbeniți, cu ochii holbați. Căpitanul scoase un strigăt groaznic și căzu mort, trăsnit de o apoplexie.

Fritz nu pierdu timpul. Luă cele două revolvere ale căpitanului și trase în doi din marinarii pe care îi știa ca cei mai periculoși. Ceilalți patru, văzând pe așa zisul mort apucând o secure, înțeleseră că fuseseră victimele unei curse.

Dar Zomba, cu doi pumni formidabili și bine plasați îi dărâmă jos.

Ultimii fură împușcați de cercetași. Asemenea oameni nu puteau fi cruțați fără primejdie.

Cei cinci — trei cercetași, Zomba și Fritz — aruncară cadavrele în mare.

Apoi se ocupară de situația brikului. Nu era bună deloc!

Stella, invadată de apa care intra prin crăpăturile carenei, neîngrijită de multă vreme, se îngreuia din ce în ce.

La orice val mai puternic, lua apă. Parapetele babordului și tribordului erau aproape sfărâmate. Catargul cel mare gemea și scârțâia sinistru.

Incepură să pompeze apa care năvălise în stive. Dacă ar fi pompat fără odihnă abia ar fi putut scoate apa cât intra mereu.

Toată noaptea lucrară la pompe. Muncă istovitoare mai presus decât oricare alta.

Când se iviră zorile, furtuna rupse catargul cel mare care, în cădere, frânse sub greutatea lui, și pe celălalt.

Frânghiile fură tăiate de grabă și totul fu aruncat în mare.

Brikul în loc să se ridice, ușurat, rămase înclinat la babord.

— Ce însemnează asta? — întrebă Marius.

— Poate apa intră mai mult pe o parte — răspunse amărât Jean Bart.

.Dacă furtuna nu se potolește, primul val mai puternic spre babord ne duce la fund.

— Nici pompele nu le mai putem folosi, în poziția asta — observă Raimondo.

— Din fericire mai avem șalupa — adăugă Fritz. Dacă valurile se mai potolesc, o lăsăm pe apă. Vom fi mai siguri decât în carcasa asta păcătoasă.

Dar, din nenorocire, un val uriaș smulse șalupa din locul ei și o duse cu sine ca pe o coajă de nucă.

Desperați, uzi și frânți de oboseală, cei cinci nefericiți se strânseră laolaltă într'un colț și așteptară evenimentele.

CAPITOLUL IV

DRAMELE MARII

Toată dimineața trecu așteptând moartea, deoarece furtuna în loc să se liniștească, se întețea. Spre amiază se auziră primele troznituri ale cârmei.

— Dacă se rupe și cârma, totul e sfârșit — pronunță Fritz cu o voce lugubră.

Ultimele sale cuvinte fură acoperite de un val îngrozitor care ridică toată partea dinapoi a corabiei. Se auzi o troznitură formidabilă și cârma dispăruse într'o infernală coloană de apă spumegândă.

O clipă fură acoperiți de apă.

Când fură eșiți din val, văzură toată grozava realitate.

— Suntem pierduți! — zise Raimondo.

Marius se ridică. Se întoarse spre Fritz care ședea cu capul aplecat pe piept, aproape leșinat.

— Fritz!

Omul ridică prostit, capul.

— Ce e? răspunse încet.

— Stiva e încărcată cu butoae goale, nu e așa?

— Da. Numai unele conțin apă și vin.

— Sunt astupate? — insistă Marius.

— Da!

— Atunci, — făcu Marius cu o lucire de speranță în ochi — corabia nu se va scufunda. Butoaele o vor ține deasupra. Furtuna va sta odată. Suntem scăpați! Provizii avem jos. Poate vânturile și curentele ne vor duce spre vre-o insulă.

— Să sperăm! — conchise Raimondo.

De tâtea ori văzuseră moartea în față și tot de atâtea ori curajul, răbdarea și inteligența cercetașilor ajutată de Providență, îi salvase în mod neașteptat.

Dar Fritz, dădu din cap:

— De ce provizii ai vorbit?

— De aceea pe care Stella le are jos — răspunse Jean Bart. Marius are dreptate. Cred că putem reuși, cufundându-ne în stive, să pescuim ceva de mâncare.

— Poate. Dar apa le va fi stricat desigur. De douăzeci și patru de ore de când zac în umezeală. Și apoi, cum suntem zdrobiți de oboseală, cine va avea puterea să cotrobăiască la fund!

— Vom vedea! — protestă Marius.

Raimondo arătă un punct la orizent.

— Uitați-vă — zise — spre apus, o dâră roșie de lumină!

Jean Bart se uită.

—Insemnează că soarele se uită înapoi. Poate furtuna se va potoli.

— Chiar așa mi se pare — zise Marius. Văd că de câtva timp valurile nu mai trec peste parapet. Ne sgudue, e drept, dar par'că mai ușor!

— Să ne legăm cu frânghii de parapet, spre a nu fi luați de apă și să căutăm să dormim, căci avem nevoie de așa ceva, — zise Raimondo.

— Suntem uzi până la piele — observă Jean Bart — dar noaptea va fi foarte caldă și ne va usca repede hainele.

— Faceți ca mine! — zise Marius.

Iși scoase totul de pe el, stoarse hainele și când se îmbrăcă, după câtva timp, se simți mai bine.

Natural, toți îl imitară.

Apoi se legară cu toții de fiarele parapetului și cum erau zdrobiți de oboseală, adormiră în mijlocul pericolelor de care enau înconjurați.

. . . .

Spre zorii zilei, nenorociții fură deșteptați din letargicul somn de furtuna care începuse cu mai multă furie. Până la amiază trăiră cu groaza că frânghiile se rup sau că vor fi târâți în iadul apelor cu parapet, cu tot.

Brusc, furtuna căzu și putură avea o clipă de liniște.

Hainele se uscară la razele calde ale soarelui care străbătuseră norii.

Jean Bart zise:

— Cred că vom scăpa.

Fritz, cu capul aplecat, nu mai mişca. Cercetaşii crezură că e mort.

— Fritz, Fritz, nu mai auzi? — îl strigă Raimondo.

Acesta răspunse încet, ca din vis:

— Ah! ce rău îmi fac frânghiile astea!

Marius şi Zomba văzură cu groază că frânghia pătrunsese cărnurile bietului ofiţer.

Reuşiră, cu mare greutate să o mai desfaca; ţâşni sânge şi de durere, Fritz ridică capul, gemând uşor.

Dar şi Zomba era gata să fie sufocat de frânghiile care se umflaseră de umezeală.

Marius se târî până la dânsul şi reuşi să-l uşureze, tăindu-i un nod care intrase în carne.

Nici ceilalţi doi nu mai dădeau acum semne de viaţă

— Au leşinat, dar îşi vor reveni — constată Marius. — Să-i desleg.

Câteva clipe după aceia, cei doi tineri deschiseră ochii. Foamea şi setea îi torturau cumplit. Erau prea slăbiţi ca să poată scotoci prin apa din cală, spre a găsi ceva de mâncare. Noaptea trecu liniştită şi somnul reparator, adânc, îi mai întări puţin.

Soarele, care lucrea acum pe un cer senin, le dădu noui puteri şi noi speranţe.

Fritz aiura:

— Zomba, dă-mi ciocolata. De ce mă strângi de braţ aşa? Lasă-mă să plec!

Cercetaşii îl mângâiară vorbindu-i şi deşteptându-l din acea stare de vis urât.

După câtva timp, înviorați de soare, putură să se gândească cu oarecare tărie. Ţinură un fel de sfat, îşi uscară bine hainele şi Jean Bazt zise, cel dintâi:

— De furtună am scăpat. După un asemenea uragan, vom avea câteva zile bune.

— Să sperăm că vom întâlni vre-o corabie — adăugă Raimnodo.

— Dacă nu vom muri de foame şi de sete — conchise Fritz.

Nu băuseră și nu mâncaseră de două zile și două nopți.

— Avem provizii sub noi — zise Marius.

— Da, dar sunt sub apă toate.

— Mi-aduc aminte — zise Jean Bart — că e jos un dulap cu de toate. Poate nu o fi fost închis cu cheia. Trebu să se fi deschis de furtună și cutiile de conserve vor fi p jos.

Zomba, pe care soarele îl întărise cel mai mult, făcu propunere :

— Mă legați cu frânghie sub brațe. Eu scotocesc în apă ca pește.

Se desbrăcă complet. I se legă o funie de după subțiori și se vârî în apă. După un minut, când îl traseră afară, avea mâinile goale.

— Nimic pe podea. Dulap e fund. Mai cobor odată, zise negrul. Imposibil fără greutate de picior.

Cu mare greutate, legară de piciorul lui Zomba o armătură de fer care căzuse dela catargul rupt.

Când negrul fu tras din nou din apă, după o ședere care îngrijorase pe tineri, urlă, proape sufocat:

— Dulap închis! Nu pot deschide!

Ursul alb îl închisese cu cheia. N'aveau ce face. Toți se priveau consternați. Intinși pe punte,, care frigea de razele calde ale soarelui, rămaseră într'o stare de deprimare extraordinară.

Setea îi făcea acum să înebunească. Crezură că au halucinație când văzură profilându-se pe cer pânzele unei mari corabii.

Marius, având o mare doză de rezistență nervoasă, se ridică pe jumătate și strigă:

— O corabie!

Destinul îi protejase și de data asta. Fritz leșină de bucurie. Ceilalți tremurau și plângeau de emoție. Când corabia — o navă mare cu patru catarge — fu la câteva sute de metri de ei, trimese pe apă o șalupă.

După o oră, nebuni de bucurie, cei trei cercetași și Fritz erau transportați pe bordul lui Paris, vas comercial, încărcat cu marfă, ce venea din Madagascar, spre a aproviziona anumite baze navale engleze împotriva coloniei germane din Africa ecuatorială germană.

După patru zile naufragiaţii erau întremaţi pe deplin. Odihniţi, bine hrăniţi, trataţi cu multă prietenie de personalul de bord, trebuiau să fie debarcaţi toţi cinci la Aden.

Dar nu puseseră la socoteală submarinul german, construit din piese demontate, pe coasta Africei ecuatoriale germane, care lucra în apele din jurul insulei Madagascar.

Trebue să ne reamintim că un asemenea submarin fusese distrus de cei trei cercetaşi cu un avion, în golful Persic. Acest al doilea era acela care torpilase vasul Gironda pe care cercetaşii fuseseră culeşi după aventura lor cu cataracta fără fund.

Era un lucru foarte straniu ca cei patru eroi ai noştri să pătimească pentru a doua oară dela acelaş submarin, care îi aruncaseră pe pluta de unde ajunseseră în brikul pirat.

Nu vom mai descrie scena torpilării şi a naufragiului ce a urmat. Dar vom regăsi pe cercetaşi într'una din bărcile puse pe apă de supravieţuitori. Şalupa care conţinea numai pe cei trei cercetaşi şi pe Zomba se găsi repede izolată de altele după câteva zile de navigaţie în voia soartei. Din fericire, de data asta aveau provizii destule. Barca eşuă pe un banc de nisip, în mod violent.

Când se sculară după isbitură, călătorii examinară şalupa: era intactă, cu întreaga ei încărcătură de provizii şi arme.

După două torpilări şi după două naufragii se găseau acum teferi pe un pământ necunoscut. Era o insulă? Nu puteau încă să ştie.

CAPITOLUL V

NOUII ROBINSON CRUSOE

O plaje foarte lungă se întindea în fata ochilor lor. Se pierdea într'o linie de dluşoare care avea în spate, departe, un lanţ de munţi păduroşi.

Jean Bart propuse:

— In primul rând, să punem şalupa pe uscat. Apoi acoperind-o cu frunze, şi înconjurând-o cu patru pari vom face o colibă de care avem mare nevoie.

— Bravo! — făcu Marius. — După ce o vom fabrica, o să facem investigaţii până la linia munţilor spre a vedea ce e pe aci.

— Dacă vom găsi indigeni, o să încercăm să-i întrebăm unde ne aflăm.

—— E bine —zise Zomba. Eu tai arbori pentru stâlpi.

— Da, dar mai întâi, să tragem şaulupa pe nisip.

Barca fu trasă repede la picioarele unui deluşor. In timp ce Raimondo şi Jean Bart, erau ocupaţi cu pregătirea constructiei, Marius şi Zomba armaţi cu carabine, revolvere şi securi se îndreptau spre pădurea cea mai apropiată, de unde se înapoiară după vre-o trei ore cu o bună provizie de ramuri, crăci şi lemne cu care urmau să-şi construiască coliba. Cum toţi erau obosiţi, nu se apucară de lucru şi mâncară cu poftă o mică parte din proviziile luate din barcă.

Stabiliră tururile de pază, din două în două ore şi curând căzură într'un somn de plumb.

Dimineaţa, după o gustare rapidă, se apucară la lucru. Şalupa forma un tavan minunt ridicat la vre-o doi metri şi jumătate şi susţinut din toate părţile de pari solizi şi bine fixaţi în pământ.

Jur împrejur clădiră pereţi din pari între care împletiră liane tari, lăsând o uşe de intrare la babord şi una la tribord, precum şi două ferestre pe laturile construcţiei.

Fabricară un cuptor din pietre cu un fel de tub pentru fum care eșea printre ramuri.

Natural, pentru toate acestea le trebuiră câteva zile de muncă plăcută și veselă.

Cei patru călători se odihneau cât trebue, mâncau peștii pe care îi prindea Zomba, căutând să economisescă, pe cât puteau, proviziile propriu zise, conținute în cutii și pachete.

După aproape șase zile de muncă metodică, putură a șaptea noapte să se odihnească în voe în casa lor, sub acoperișul șalupei, cu ferestrele și ușile bine închiise.

Nu mai făcură tururile de pază și pentru prima oară putură să doarmă în liniște absolută, făcând vise plăcute până în zorii zilei.

CAPITOLUL VI

FOAMEA CANIBALILOR

A doua zi fu hotărîtă o explorare în interiorul ţinutului spre a se şti de ce resurse puteau dispune şi în ce mod trebuiau să se organizeze spre a aştepta evenimentele.

Trebuiau să afle dacă erau într'o colonie germană din Africa orientală, sau una portugheză sau dacă debarcaseră pe una engleză mai la nord.

După câteva ore de drum se găsiră în faţa unui mic sat ascuns într'o viroagă, făcut din colibe primitive de foi şi crăci.

— Mergem într'acolo? — propuse Raimondo.

— Te cred! Mii de pipe!

Jean Bart conchise:

— Mi se pare că suntem pe drumul cel bun. Şi apoi Zomba e oarecum acasă la el!

Zomba îl întrerupse:

— Adevărat! Miros copacii mei!

Raimondo urmă:

— Aş propune, ca Zomba să se transforme într'un indigen care n'a părăsit nici un moment satul său natal, încingându-se cu foi dinainte şi dacă are norocul să înţeleagă limba tribului acesta, putem spune că avem noroc.

Intr'o clipă Zomba se transformase într'un adevărat sălbatec şi plecă spre sat, fără arme vizibile, dar având ascuns sub cingătoare un cuţit de vânătoare şi un revolver cu mai multe încărcătoare.

Cercetaşii rămaseră ascunşi după niste stânci în timp ce falsul indigen se apropia de sat.

Văzură pe negru intrând printre colibe, auziră strigăte de bucurie și după scurtă vreme, Zomba apăru făcând semne să se coboare și ei.

Cei trei tineri se găsiră curând în fața unor ciudate creaturi.

Erau omuleți negri, de cel mult șaptezeci de centimetri, cu capul mare, cu părul creț, cu înfățișarea fioroasă.

Incepură un dans infernal în jurul cercetașilor.

Când se mai potoli ciudata horă, Zomba zise:

— Piticul ăsta vorbește nemțește!

— Oh! — zise Raimondo — Atunci suntem în colonie germană?

— Da. In colonie germană. Vorbiți nemțește, ei crede germani, zise Zomba.

Cercetașii se duseră spre pigmeul arătat care îi luă drept negustori de ivoriu.

— Voi mancați ivoriul? — întrebă într'o limbă scâlciată omulețul.

Era o glumă, a piticului vesel.

Raimondo răspunse serios:

— Nu.

— Dar ce faceți cu el?

— Il vindem altora care fac din el talismane.

— Ce dați în schimb?

Marius răspunse repede:

— Avem pe coastră o mare provizie de arme și margele și vă dăm cât vreți.

— Urmați-mă — răspunse pigmeul.

Cercetași se înțeleseră din ochi.

Il urmară dar foarte circumspecți.

Zomba, spre hazul general, trebui să renunțe să mai facă pe indigenul dată fiind, în primul rând, disproporția fizică între uriașul ascar și minusculii pigmei.

După vre-o trei ore de drum, eșiră într'o vale unde locuia regele lor. Acesta eși din căsuța sa, după ce pigmeul îi vorbise singur. Oferi vizitatorilor banane delicioase și o cantitate de dinți de ivoriu.

Cercetașii nu putură însă obține prea multe lămuriri în privința ținutului, ceeace îi interesa mai mult.

Raimondo hotărî să se înapoieze la căsuța lor depe plaje. Spuse interpretului:

— Bine. Vom cumpăra acest ivoriu. Ţineţi-l aci până vom putea să-l transportăm. Ne ducem să aducem perlele şi armele.

Dar regele răspunse (ca şi în primul voiaj al cercetaşilor) că nu le dă voe să plece, deoarece, răspunse el arogant, el comandă aci.

Interpretul răspunse:

— Trebue să luaţi imediat ivoriul şi să daţi armele pe care le aveţi cu voi.

Era o pretenţie absurdă. Cei trei cercetaşi îşi aduseră aminte de tristul epilog al unei aventuri asemănătoare şi încercară să facă să înţeleagă pe ridicolul rege. Dar fu în zadar.

In acel moment, isbucniră strigăte ascuţite din toate părţile. Cercetaşii eşiră repede din coiba regelui şi urcându-se pe o mică înălţime văzură o mulţime de pitici alergând şi gesticulând ca nişte maimuţe. Era absolut repetarea aventurei precedente.

O femee care, din întâmplare se găsea sub înălţimea unde se refugiaseră cercetaşii, fu atinsă de una din acele săgeţi (care nu puteau ajunge până sus) pe care le trăgeau din arcuri pigmeii.

Ea căzu imediat sbătându-se îngrozitor şi urlând cât putea.

— V'am spus eu! — exclamă Jean Bart. — Iarăş blestematele lor săgeţi otrăvite!

Micul rege alerga în toate părţile, ca turbat, rotind nişte ochi furioşi, şi agitând o lance de trei ori mai înaltă ca el.

Pigmenii se retrăseseră în colibe şi după stânci şi nu se mai mişcau.

Aşteptau poate un ordin.

Regele împărţea ordine, probabil, spre a prinde de vii pe călători, deoarece omuleţii începură a alerga în jurul lor.

— Tragem? — propuse Marius.

— Nu încă — propuse Raimondo. — Să vedem ce vor să facă maimuţele astea.

Situaţia se schimbă imediat.

Micii negri se aruncară la asalt căutând să prindă braţele şi picioarele albilor şi să le lege cu liane. Dar aceştia, cu pumnii şi cu picioarele asvârleau pe pitici cât colo.

La un şuerat al regelui, care conducea lupta de departe toţi apucară suliţele, cu intenţii ostile.

De data asta, Raimondo comandă:

— Foc de voe!

Desigur, pigmeii cunoşteau teribilele efecte ale carabinelor dar acum păreau apucaţi de o nebunie colectivă.

Asaltul continua cu furie.

Cercetașii spre a economisi cartușele, apucară securele și începură să isbească cu sete în furnicarul acela.

Câtva timp fu un adevărat masacru.

Pigmeii cădeau cu nemiluita. Dar cei rămași se luptau mereu.

Regele ședea la o parte și îndemna pe supușii săi. Marius se gândi că el e sufletul luptei; își croi loc printre pitici, trăsni în dreapta și în stânga și apropiindu-se de negru îl culcă la pământ cu o groasnică lovitură de secure în cap.

Supușii rămaseră stupefăcuți când văzură pe rege mort la pământ.

Aruncară sulițele, întoarseră spate și cu strigăte guturale o luară la fugă în toate direcțiile.

Nu mai rămăsese pe teren decât morții și răniții, care par'că amorțiseră și ei de frică.

— Dacă vreți să mă ascultați pe mine — propuse Jean Bart — aș zice să plecăm cât mai de grabă de aci. Aduceți-vă aminte de ipocrisia și reaua credință a acestei rase ciudate

„Cât suntem teferi, să plecăm de aci.

— Adevărat, sănătoși și teferi deoarece sgârieturile pe care le avem nu contează — răspunse Raimondo.

— Am avut noroc că regele pigmeu și-a pus în cap să ne prindă de vii, căci altfel, bestiile astea ar fi tras în noi cu acele săgeți otrăvite care nu iartă niciodată victima, oricât de robustă ar fi.

Demonii aceștia își înfig vârfurile săgeților în arborele morții și sucul întărit e cea mai groaznică otravă.

Zomba era cel mai rău sgâriat deoarece se băgase în grămada cea mai mare de pitici.

Dar nu se preocupa el de asemenea fleacuri, după experiența ce o avea.

Raimondo dădu ordinul de plecare.

Călători se întrebau care ar fi fost motivul acelui asalt
diavoli.
nebunesc pe care îl dăduseră, fără motiv temeinic, micii

Ajunși în vecinătatea satului, ascunzându-se spre a nu fi zăriți de indigeni, văzură un lucru extraordinar.

Doi pari mari erau fixați în pământ iar un altul era pus deacurmezișul în furcile care terminau cele două. De el era legat corpul unui om pe jumtate fript, deasupra unui foc de jeratec. Pigmeii erau canibali și neputând face rost de mult dorita carne albă, se mâncau între ei.

— Ei bine — strigă Marius — cred că le-am furnizat de-acum rezervă de carne neagră pentru multă vreme.

Era o frază grozavă dar dreaptă.

Cei patru călători se îndepărtară scârbiți și înstristați de aventura care se asemăna atât cu aceea pe care o avuseseră altă dată cu acești monștri respingători.

Odată cu căderea serei ajunseră la plaje. Aci făcură un foc bun și prepărară o masă destul de copioasă care îi mai restaură puțin, de oboseala îndurată în acea zi grea pe care o trecuseră.

De data aceasta, când se culcră, stabiliră rândul la pază. Dar santinela, în loc să se plimbe și să stea la loc deschis, axpus tuturor primejdiilor, era la adăpost, în colida închisă, fiind atent numai la un atac nocturn puțin probabil dar nu și imposibil.

Noaptea trecu liniștită și nimeni nu bănuia pericolul grav si grozavele aventuri care vor începe cu zorii zilei...

Citiți urmarea în fascicula No. 54 a
CELOR TREI CERCETAȘI
care apare Sâmbătă 14 Octombrie
PĂDUREA IN FLĂCĂRI

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei
în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI